

JESSIE
TEKENT
EEN BESTE VRIENDIN

LIEVE COSMO

Mevrouw Heinen, de lerares gevoelens, zei dat ik wel kon beginnen met 'Lief Dagboek', maar dat voelt als iets wat meisjes doen. Ik *ben* een meisje, maar ik bedoel *bepaalde* meisjes uit mijn klas. De meisjes die dansen alsof ze beroemde TikTokers zijn.

Ja, ik heb het over jou, Romy Minne.

Romy Minne zit al bij mij in de klas sinds we toonladders moesten zingen in ons baby-zangklasje. Niet dat ze dat ooit zou toegeven.

Jessie en Romy, baby's

Jessie en Romy, nu

Vorig jaar begon Romy de Kneedgumclub. Je weet wel, dat spul waar je een beetje mee kunt frunniken en dat je mee naar school mag nemen van de leraren. Zit in kleine blikjes met gekke namen zoals ‘Creatieve Krijger’ of ‘Denkkracht’. Nou, in de pauze liet Romy iedereen haar blikjes kneedgum op een rijtje zetten, en toen gaf ze een cijfer voor de geur, van hoog naar laag.

Maar ze liet niet *zomaar* iedereen in de Kneedgumclub. Alleen haar vriendinnen.

Dus bedacht ik samen met mijn beste vriendin Vera Vedel een andere club: de *Modderclub*. Die ging helemaal over de modder rond de school. Wist je dat de modder op het sportveld heel anders is dan de modder onder de glijbaan? En iedereen mocht meedoen, maar de Modderclub werd geen succes. Ik

begon me druk te maken over de modder onder mijn vingernagels. Dat is waarschijnlijk waarom ik naar mevrouw Heinen ga, de lerares gevoelens.

Maar ik vind het wel een fijn idee om aan iemand te schrijven. Ik dacht eerst dat ik aan mijn moeder kon schrijven, maar ik was bang dat ze dit boek per ongeluk zou vinden en zou denken dat het de *bedoeling* was dat ze het las.

Ik dacht erover om Vera te kiezen. De briefjes die we in de klas doorgeven zijn tekeningetjes – dat is zeg maar ons ding. Ik dacht ook aan mijn kleine broertje Sappie, maar hij kan nog niet lezen. En al kon hij dat wel, dan zou hij alleen over monstertrucks willen lezen.

Toen kreeg ik een idee. Ik kan aan Cosmo schrijven. Dat is mijn hond. Hij kan niet praten, en hij kan *waarschijnlijk* niet lezen, en soms eet hij de afstandsbediening van de tv op, waar ik 's nachts van wakker lig.

Maar Cosmo is trouw en lief en zou me nooit een raar gevoel geven over wat ik hierin schrijf. Bovendien zijn Cosmo en ik bang voor een aantal dezelfde dingen. Storm. Vuurwerk. Ballonnen. Clowns. Cosmo begrijpt me.

Dus. Ik schrijf aan Cosmo.

Fijn dat we dat hebben vastgesteld.